

Διότι ὑπῆρχε φόβος, μήπως τώρα μόνον, κατόπιν ἐορ-
τῆς, ξεφυτρώσουν συντάγματα ἁρμοδίων, ὅποτε δηλαδή
πλέον ἐπρόκειτο νὰ διαμοιραστοῦν δάφναι καὶ συγχαρη-
τήρια.

Ἐν Ἀθήναις, Ἰούλιος τοῦ 1890.

ΚΩΝ. Φ. ΣΚΟΚΟΣ

Η ΕΙΚΟΝΑ ΜΟΥ

ΒΑΘΥ βλέμμα, ὠραῖο μέτωπο, ἀχνὸ χροῶμα.
Φρύδια πυκνά, μισόξανθα μαλλιά,
Μύτη μικρὴ, κοντός, λιγνός 'ς τὸ σῶμα,
Μέτριο σαγῶνι, χεῖλη φουσκωτά.

Γοργός 'ς τὸ βῆμα πάντα καὶ 'ς τὸ στόμα.
Κορμὶ γγυρτό, γιομᾶτος δυστυχιά,
Φρόνιμος, ταπεινός, τρελλὸς ἀκόμα,
Δειλία καὶ θάρρος κλειῶ μέσ' 'ς τὴν καρδιά.

Κανεῖς, κανεῖς 'ς τὸν κόσμον δὲ μὲ ξέρει,
Γιὰ νὰ μὴ κλάψω ἀδιάκοπα γελῶ,
Πόσα ἢ ψυχὴ μου βάσανα ὑποφέρει !!

Φλογίζομαι ἀπὸ δόξα κ' ὄλο γράφω,
"Ὅ,τι ἀγαπάω θαρρεῖς πῶς τὸ μισῶ,
Θὰ μὲ γνωρίσουν οἱ ἄνθρωποι 'ς τὸν τάφο.

Ζάκυνθος 1891

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΡΤΖΩΚΗΣ
